

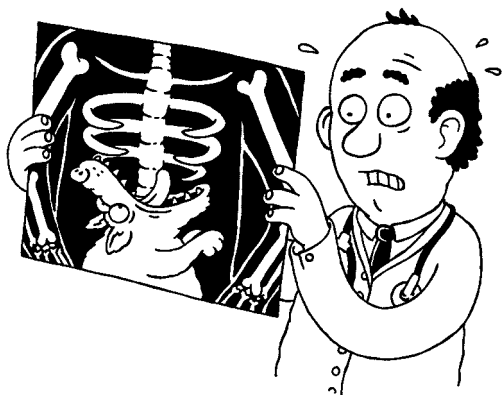
En baby ved navn Ikea

Der er hul i min mave. Nej, forresten. Der er nærmere en gigantisk bugt, hvor min mave plejede at være, et krater af gigantiske dimensioner. Jeg er udhungret, på grænsen til halvdød, tæt på at omkomme.

Du tænker: Men Morris, det er jo kun tre timer siden, du spiste frokost. Hvad sker der?

Jeg svarer: Ingen anelse. Måske har jeg fået bændelorm. Selv om det snarere føles som en bændelhund eller noget andet enormt, der spiser mig indefra.

Jeg stiller min elcykel i skuret og går så ind i det rækkehus, hvor der er en postkasse med navnet Mohlin på.

Men netop som jeg skal til at få køleskabet op for omsider at gøre en ende på min sult og mine lidelser, dukker Elsa op foran mig. Hun presser ryggen mod køleskabet og stikker sin lille næse i sky.

“Appelsina Vejspærring, Majonæse Spegesild, eller Topsy Vælling? Vælg i en fart!”

“Ikke nu, Elsa, jeg er hundesulten.” Jeg prøver at puffe min lillesøster til side. Det er ikke nemt, for pludselig er det, som om hun er lavet af armeret jern.

“Du kan også vælge Vrøvlehoved Pinkstråle. Men man må kun tage et navn,” siger hun med en løftet pegefinger mod mit ansigt. “Og så skal man hedde det resten af livet. Selv når man bliver voksen, så tænk dig virkelig godt om, Morris. VIRKELIG GODT!”

“Okay, så tager jeg vel Vrøvlehoved Pinkstråle. Men så skal du også flytte dig, unge. Jeg skal have noget at æde.”

Elsa spiler øjnene op og måber af forbavselse.

“Morris, du er den første, som siger Vrøvlehoved Pinkstråle, og jeg har spurgt femten andre. Du er bare så underlig!”

Hun sætter en streg på et lille stykke papir og træder så endelig til side.

I køleskabet står der en vegetarisk lasagne, som længselsfuldt strækker sine usynlige arme mod mig. Jeg tager

en ske fra skuffen, dumper ned ved køkkenbordet og begynder at spise direkte fra bradepanden.

Imens har Elsa plantet sig ved siden af min stol. Hun betragter mig tavst, mens jeg koncentrerer mig om lasagnen.

“Hvorfor spiser du på den måde, Morris?”

“Fordi jeg er megasulten.”

“Aha. Vidste du, at i New Zealand er der en, der hedder Busstoppested 16. Men det siges på engelsk.”

Jeg nikker og spiser videre.

“Det bliver til Number 16 Bus Shelter. Og i Mexico ville nogen døbe deres barn Facebook. Men det måtte de ikke.”

“Mm, okay.”

“Nu skal du gætte,” siger Elsa og klatrer op ved siden af mig på stolen, hvad der næsten får den til at tippe. “Spørgsmål nummer et: Er der nogen i Sverige, der hedder ... Kysse?”

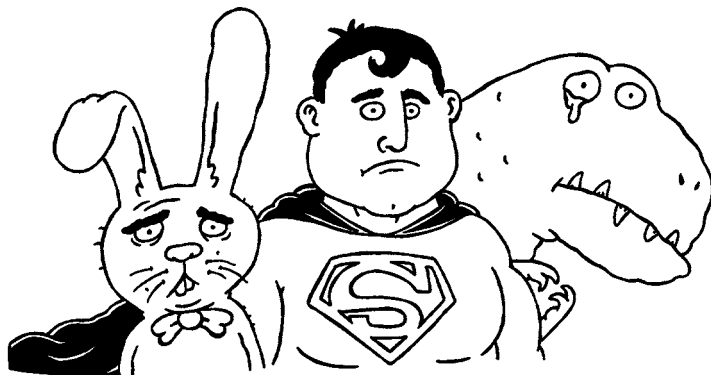
“Det er der nok ikke,” siger jeg for at gøre hende glad.

“Forkert,” råber hun og hopper ned på gulvet. “Der er en dreng, som hedder Kysse! Og det passer, for jeg har set det på Google!”

“Cool nok.”

“Og nu skal du høre alle de navne, som man *ikke* må hedde i Sverige.” Elsa bukker og drejer hånden foran

sig, inden hun tager endnu et krøllet stykke papir op af lommen: “Nu begynder jeg. Kaninen, Superman, T-Rex ...”

Jeg zoomer ud og prøver at koncentrere mig om maden. Der er kun nogle få bidder tilbage.

“Prinsessen, Tomhed, Skrammel, Muskler ...”

Man kan sige hvad man vil om Elsa, men en gang imellem er hun ekstremt udholdende.

“Messias, Jord, Snydepels ...”

Og *der* var lasagnen spist op. Jeg rejser mig fra bordet, slikker skeen, stopper bradepanden i opvaskemaskinen og går hen imod trappen op til overetagen.

“Krage, Ikea, Pilsner ...”

Jeg tager trappen i fire lange spring, mens Elsa råber til mig fra køkkenet:

“Hør nu efter, Morris, her kommer den sidste: TERRASSE!”

“Hvor sygt,” råber jeg tilbage. Må man ikke engang døbe sit barn Terrasse? Snart må man vel ikke hedde noget som helst i det her land!”

Jeg lukker døren til mit værelse og smider mig på sengen. Den knager højt ved vægten af min krop. Det må skyldes lasagnen.

Det onde faderblik

Da jeg haler mobilen op af lommen, hører jeg en svag stønnen under sengen. Et kort øjeblik ligger jeg musestille og lytter. Så holder lyden op. Men så snart jeg selv begynder at trække vejret igen, er den stønnende lyd tilbage. Hvad er det, der sker?

Det letteste ville jo være at se efter. Altså lader jeg forsigtigt hovedet glide ud over kanten og læner mig forover. I næste sekunder hører jeg mig selv skrigende højt:

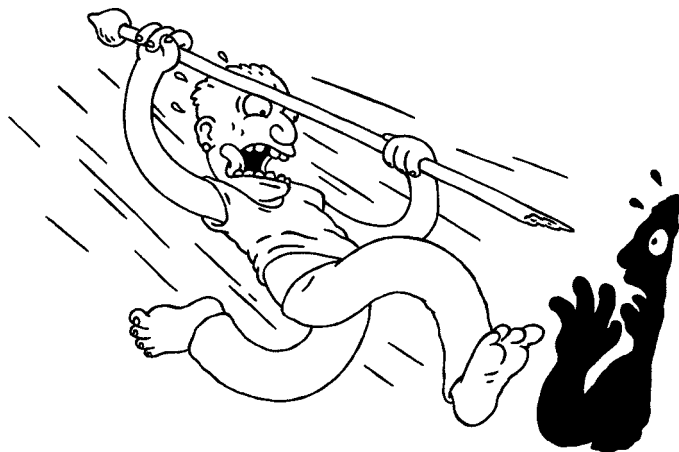
“Gaaaaah!”

Neden under sengen kommer det lige så skrækslagent: “Gaaaaah!”

Og nu bliver det pludselig tydeligt, at min teenagehjerne består af to dele med to forskellige opfattelser af virkeligheden.

Den højre halvdel siger: “En indtrænger! Jeg må

straks gennembore ham en med en skarpsleben gardinstang!”

Og den venstre hjernehalvdel siger: “Aha. Min bedste ven, Johar, ligger under sengen.”

Johar nyser tre gange og maver sig frem fra sit gemmested.

“Seriøst, Morris, hvornår har du sidst støvsuget? Tjek engang, jeg har fået pels. Jeg er blevet støvfåret Shaun!” Johar piller store nullermænd af trøjen og sætter dem pænt op på række på skrivebordet.

“Livet er for kort til at støvsuge,” siger jeg. “Hvad laver du forresten under min seng?”

“Det var en prank. Men pranken døde, da du skreg som en sindssyg og skræmte livet af mig. Gør du den slags tit?”

“Gør hvad?”

“Skriger under sengen?”

“Hver mandag,” svarer jeg og børster min bedste ven af med en gammel sok, der alligevel skulle til vask. “Det er faktisk meget mere miljøvenligt end at støvsuge.”

“Din rengøringsmetode fungerer ikke særlig godt, hvis jeg skal være ærlig. Og se lige, hvad jeg fandt derinde.”

Først kan jeg ikke se, hvad det er, fordi tingen, som bliver rakt frem imod mig, er dækket af et tykt lag støv. Da Johar har rystet den et par gange, er jeg straks med.

“Pikachu!” råber jeg. “Hit med ham!”

Johar griner drillende og gemmer den lille sovebamse på ryggen.

“Har du da savnet ham meget?”

Jeg tager et fast greb om Johars nakke og klemmer til. “Bare giv mig ham, så vil ingen komme til skade, jeg sværger. Hverken kvinder eller børn.”

I næste øjeblik ligger jeg på knæ på gulvet og beder om nåde. Det er ulempen ved at have en ven, der går til aikido.

“Du må altså ikke tage ham,” klynker jeg. “Han bor hos mig.”

Ganske vist er det kun en

latterlig lille Pokémon, men pludselig føles det enormt vigtigt, at Pikachu kan blive hos den mest omsorgsfulde forælder.

“*Han bor hos mig,*” vrænger Johar med babystemme og løsner sit aikidogreb. “Du ved godt, at vi fandt den sammen, da vi gik i tredje eller noget. Vi skulle have fælles forældremyndighed, og nu skal den bo hos mig. *Nu er det fars uge, lille ven!*” Johar kysser Pikachu på næsen og stopper ham inden for trøjen. “Nej. Det er fars år. Fire herlige år med den bedste far. Hvordan lyder det?”

Inden jeg når at protestere, flyver døren op.

“Hej Vrøvlehoved Pinkstråle. Hej Johar. Nu skal I se alle de måder, jeg kan prutte på.”

Elsa stopper hånden i armhulen og presser en forsigtig pruttelyd frem. Så gør hun det samme i knæhasen og afslutter med at lade læberne vibrere mod armen.

“Tre måder,” siger hun stolt, mens øjnene stråler. “Og hvis man medregner den ægte måde, kan jeg fire! Vil I høre?”

Inden Elsa når at gøre alvor af det, dukker far op i døråbningen med et plettet forklæde på maven. Han ser på mig med et usædvanlig ondt blik.

“Var det dig, Morris?”

“Var det mig *hvad?*” spørger jeg, mens jeg prøver at